No. 868 Zaterdag 18 Augustus 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10.— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 17 Augustus.

CHRISTENDOM EN BESCHAVING.

III. (*Slot.*)

Handelden wij in onze twee vorige artikelen in het algemeen over het Christendom met betrekking tot de beschaving, wij kunnen ons niet onthouden van hieraan een woord toe te voegen in het bijzonder over het katholieke missie-werk in China.

Ons Katholieken toch gaat de loop der gebeurtenissen in China zoo ernstig ter harte, vooral ook omdat wij ons diep bezorgd maken over het lot van zoovele missionarissen en Christenen, die in hun weerloosheid de eerste slachtoffers zijn van den bloedigen rassenstrijd. Als Katholieken deelen wij volop in het wel en wee onzer mede-Christenen, aan wier propaganda-werk niet alleen de schatten der katholieke liefdadigheid, maar ook niet weinig krachten onzer beste geloofsgenooten zoo edelmoedig worden besteed.

Doch zelfs nu dat het katholieke missie-werk in den wervelwind eener woeste vervolging dreigt onder te gaan, behoeven wij den moed volstrekt niet te laten zinken. Het geniale woord van Tertulliaan, dat het bloed der martelaren het zaad van nieuwe Christenen is, werd door de geschiedenis veler eeuwen niet gelogenstraft. De wijnstok van Christus heeft daar reeds diep genoeg wortel geschoten, en heerlijk bloeiende ranken zijn er in overvloed. Een hevige storm kan de bloesems wel verstrooien en de vruchten ontijdig doen afvallen. Maar juist tegen de verdrukking in groeit de katholieke godsdienst het best, daardoor toonende, dat het de ware godsdienst is van Hem die met zijn Kruis over hel en dood heeft gezegepraald.

Bij deze troostrijke overweging trof ons bijzonder een dezer dagen uitgekomen opstel over het katholieke zendingswerk in China. Het verscheen in de Engelsche *Daily Telegraph*, en was onderteekend met een niet-katholieken naam, van den heer M. W. Lawson, die als onverdacht ooggetuige zijn persoonlijke ervaring van jaren herwaarts mededeelt.

Aan zijn hoogst merkwaardige beschouwingen gaan wij met voorliefde enkele passage's, trouw vertaald, ontleenen, vooral nu deze zoo overtuigend bewijzen, dat het een ramp voor China zou zijn, wanneer "het werk der missionarissen moet gestaakt worden."

„Hierin komen de meeningen overeen, dat overal in China de katholieke missionarissen het meest belangeloos zijn en op de grootste schaal het algemeen welzijn bevorderen. Dit in weerwil van de natuurlijke protesten van den protestantschen clerus, die hiervan, begrijpelijker wijze, met bitterheid gewag maakt.

Sedert twee eeuwen zijn de katholieke priesters op hechten grondslag in China gevestigd. Hun wetenschappelijke bekwaamheden en hun administratieve bruikbaarheid hebben hun de gunst der oude keizers verzekerd, en in de provincies wisten zij zich, ondanks de soms uitbrekende vervolgingen, veel beter dan al de andere Missies aan de Chineesche ideeën en gebruiken aan te passen.

't Is waar, dat zij, evenals de anderen, hun bekeerlingen opnemen uit de armste klassen der maatschappij. Maar de Katholieken nemen ze op jeugdigen leeftijd en hervormen ze grootendeels op hunne scholen. Wat hun tegenstanders ook mogen beweren, het valt niet te ontkennen, dat zooals alle kooplieden, die langen tijd in het land hebben geleefd, de Katholieken aan de Chineezen veel nuttige ambachten geleerd hebben, en dat zij door de hospitalen en scholen, die zij stichten, den geesel van den kindermoord aanmerkelijk hebben verminderd en de ellende veel hebben verlicht............

Wel hebben ook de Protestanten eenige resultaten van beteekenis bereikt, men kan het niet loochenen. Maar op het stuk van opvoeding schijnen de Katholieken meer aan de practische zijde van het vraagstuk hun aandacht te hebben geschonken, en zij hebben gelijk aldus te doen.

Te Hankou bijv. zijn in een bewonderenswaardige instelling tegelijk vereenigd een toevluchtsoord voor weezen, een hospitaal en een meisjesschool, welke onder leiding staan van een aantal Italiaansche zusters. Dezen wijden met een werkelijk voorbeeldige zelfverloochening haar leven aan de opvoeding van Chineesche meisjes en vrouwen. En daar in China de families zich over 't algemeen van kinderen van het vrouwelijk geslacht trachten te ontdoen, nemen de goede zusters die verstootelingen van de prille jeugd af op, en zonder aarzelen vullen zij daarmede haar instelling.

Dikwijls hebben ze in den zomer meer dan een duizendtal kinderen tegelijk, en gedurende den vorigen tijd des jaars nooit minder dan achthonderd. Deze kinderen zijn, naar hun leeftijd, wijselijk in verschillende klassen afgedeeld, en worden gehuisvest in zeer heldere en luchtige localiteiten. Overal zijn de klassen omgeven door aangename speelplaatsen, die tot recreatie der kinderen dienen.

Ze worden goed gevoed en zeer zindelijk gekleed. Men leert hun betamelijke en beleefde manieren, waaraan het zoozeer in de Chineesche woningen, zelfs in de best ingerichte, hapert. Men leert hun nuttige handwerken, zooals het spinnen, het kaarden van zijde en katoen, het maken van lint enz. In één woord, men verschaft hun de middelen om daarbuiten in hun levensonderhoud te voorzien, iets waaraan de vrouwen in China volstrekt niet gewoon zijn.

Wanneer deze jonge meisjes volwassen zijn, worden ze zooveel mogelijk uitgehuwelijkt aan Christen jongelingen, die hun opvoeding bij de katholieke priesters hebben genoten.

Kortom, deze kloosterzusters, vol zelfverloochening en toewijding, geven zich aan een edelmoedige en stichtende taak, te midden van de armste bevolking der stad, en zonder twijfel verdienen zij de hoogste bewondering."

Geheel deze lofspraak is afkomstig van een Engelschman — let wel over meestal Fransche —, en van een Anglicaan, let wel, over katholieke zendelingen. De heer Lawson heeft jarenlang in China gewoond en kan dus zeker uit eigen ondervinding spreken.

En wanneer men nu een afdoend getuigenis wil hebben tegen de valsche beschuldiging, dat het zendingswerk de oorzaak is van de troebelen in China, dan leze men wat zelfs een blad als *Le Journal* te Parijs, dat men toch niet van clericalisme kan verdenken, over den toestand in China zegt:

„Uit verschillende brieven van in China gevestigde landgenooten is ons meer dan duidelijk genoeg gebleken, dat de keizerin-regentes noch den katholieken missionarissen, noch den kooplieden vijandig gezind is. Daarvoor draagt zij eerstgenoemden te veel achting toe, daarvoor brengt zij te warme hulde aan hun leven van versterving, aan de zuiverheid hunner moraal, aan het goede voorbeeld, dat zij overal tentoonspreiden. En van den anderen kant erkent de keizerin ook volgaarne de voordeelen, welke de kooplieden den Chineezen verschaffen......

't Is dus onbetwistbaar, dat de toorn der keizerin en harer raadsliedèn slechts is opgewekt door den politieken naijver door zekere mogendheden in het Hemelsche Rijk getoond. Terwijl Frankrijk de missiën in bescherming nam en dus door zijn optreden geen onrust bij

Feuilleton.

DE OUDE ORGANIST.

In het gedeelte van de rue du Clos-Bruneau, dat tijdens het tweede keizerrijk nog bestond voordat de wijk der Sorbonne gedeeltelijk werd afgebroken om de breede en moderne rue des Ecoles aan te leggen, stond een gothiek huis van vier verdiepingen met twee ramen in het front, dat een laatste overblijfsel scheen te zijn van een rijke abdij of van de woning eens edelmans van het oude Parijs.

Een peperbusvormig torentje versierde een der hoeken, en de breede en hooge ramen waren door gehouwen steenen binten in vieren verdeeld; boven de deur een gesmeed ijzeren stang, door kunstvaardige handen met krullen en grillige bloemen versierd, en daaraan hing een uithangbord, dat in verweerde letters het opschrift te lezen gaf: „Hotel d'Alsace."

Op een winteravond tegen een uur of zes, het was koud en mistig, kwam een dame in het hotel om een kamer te vragen. Zij was groot van gestalte, met regelmatige trekken, maar haar kleeding zag er verwaarloosd uit en zij scheen erg vermoeid.

„Ik heb een groote reis gemaakt," zei ze, „en heb rust noodig. Hier is het biljet van mijn bagage, gij kunt die morgen laten halen."

„Mevrouw," zei de hotelhoudster, „mijn huis is niet groot en 't is bijna geheel bezet door menschen, die hier in pension zijn. Ik kan u niets anders geven dan een achterkamer op de vierde verdieping."

„Dat is niets, als er maar een goed bed staat."

„O, zeker, mevrouw; en er is een haard, waar ik aanstonds een flink vuur zal laten aanleggen."

Terwijl zij kandelaar en sleutel opnam voegde de spraakzame logementhoudster er bij:

„Er zijn maar twee kamers op iedere verdieping. Uw buurman is een heel bedaard man, enkel speelt hij des avonds soms een of twee uur viool, maar met een geluidsdemper, dat spreekt van zelf. Dat is mijn pensionnaire, mijnheer Zacharias, organist aan de St.-Stephanuskerk."

Bij het uitspreken van dien naam meende de eigenares van het hotel d'Alsace bij de onbekende een lichte zenuwtrilling waar te nemen, maar zij antwoordde enkel met een onverschillig: „Ah!"

De vreemdelinge werd naar de voor haar bestemde kamer gebracht, en zoodra zij alleen was, haastte zij zich in den slaap rust en verkwikking te zoeken.

Te middernacht, te midden der diepste duisternis, werd zij plotseling gewekt door de akkoorden eener hemelsche melodie.

In het naaste vertrek klonk een viool. De strijkstok, die met ongeëvenaarde meesterschap werd gevoerd, ontlokte aan de snaren een stroom van melodiën, ernstig of blij, klagend of teeder, zacht en vloeiend of hartstochtelijk wild. Soms verdrongen zich de noten in wilde warreling om nu eens als een zielekreet los te barsten en dan weer, rein en statig, als op de vleugelen des gebeds zich tot de hemel te verheffen.

De vrouw luisterde aandachtig; een gevoel van diepen weemoed beving haar, haar keel schroefde dicht, tranen welden haar naar de oogen en zij moest met geweld zich bedwingen om een luiden snik te onderdrukken.

Tien jaar geleden had de musicus Zacharias in het hotel d'Alsace zijn intrek genomen, en tien jaar lang had hij er rustig en in vrede geleefd. Hij leidde er een echt kluizenaarsleven, ontving niemand en wijdde aan zijn muzikale scheppingen vele uren van den dag en van den nacht. Van onuitputtelijke scheppingskracht, was hij zeer gezocht door de muziekuitgevers, die hun voordeel deden met de heerlijke toonwerken van den stillen, eenvoudigen man. Niets wat zijn kunst betrof was hem vreemd gebleven; met hetzelfde meesterschap behandelde hij de verschillende genres en was zoowel in het ernstige, in de luchtige dansmuziek als in de statigste orgel-compositie een meester van den eersten rang.

Op hooge feestdagen wist hij aan het orgel tonen te ontlokken, die de geloovigen meesleepten en die den kenner deden denken aan Gui d'Arezzo of Palestrina.

Aldus leefde hij in stilte, geheel overgegeven aan de kunst, die hij liefhad met al de kracht zijner ziel, die hij koesterde en verzorgde als een teer bloeiende plant. Sommigen zeiden, dat hij een geheim verdriet had en dat hij in de bedwelming van een verfijnd kunstgenot zijn zieleleed zocht te vergeten.

het Chineesche gouvernement kon verwekken, gaf Duitschland wél voor de Duitsche missionarissen tegen gewelddadigheden te beschermen, doch in werkelijkheid beoogde het Duitsche rijk slechts politieke belangen......

De toorn der Chineezen vindt zijn eenigen grond in den naijver der Westersche mogendheden en haar rusteloos streven om elkanders „sfeer van invloed" in het Hemelsche Rijk te betwisten. Van fanatisme geen spoor. Integendeel. Bij herhaling is in China aan Europeesche autoriteiten heilig verzekerd, dat èn de keizerin èn de Mandarijnen den katholieken missionarissen een warm hart toedragen......"

Thans eindigen wij met vermelding van een feit, hetwelk beter dan alle redeneeringen aantoont, dat niet de verspreiding van het Christendom, maar wel economische- en gebiedsverovering in China door de Mogendheden, aanleiding is geweest tot den strijd, die thans woedt.

Een jaar of vijf geleden zou Rusland uit Mantsjoerije een nieuwe spoorwegverbinding naar het Zuiden des lands aanleggen. Toen verzekerde een welingelicht staatsman te Sint-Petersburg: „Tegen deze spoorlijn heeft de Chineesche regeering ten slotte ernstige bedenkingen geopperd, daar aldus de groote Muur wordt doorbroken en doorgedrongen in het heilig gebied der Mukden, de begraafplaats der keizers en der Mantsjoe-dynastie. Dit zou evenwel een ontwijding beteekenen der voor elken Chinees meest heilige oorden, onheilbrengend zijn voor het regeerend Vorstenhuis, en vermoedelijk ook tot de ergste buitensporigheden tegen de Christenen in het gansche Rijk doen overgaan."

In weerwil dezer sombere vooruitzichten dreef het onverzettelijke Rusland toch zijn eigen zin door. De spoorlijn is thans grootendeels voltooid. En bijna tegelijkertijd breken in geheel Noord-China de onlusten uit, die in het binnenland naar een bloedige revolutie en tegenover de vreemde Mogendheden naar een algemeenen oorlog dreigen over te slaan.

LEDIGE MACHTSPREUK op de parijsche tentoonstelling.

Reeds in Juli 1892, nog geen drie volle jaren na de tentoonstelling van 1889, besloot de fransche regeering tot het houden van een schitterende alles overtreffende wereldtentoonstelling in 1900. De *Figaro* had bericht, dat de Duitschers het denkbeeld hadden opgevat, zulk eene onderneming te Berlijn uit te voeren. Dat was genoeg prikkel voor de Franschen, zonder dralen tot een besluit te komen. Parijs had feitelijk sedert 1855 zoo wat recht gekregen op een tienjarige tentoonstelling. De overige natiën erkende dit gaarne en Duitschland achtte het vooruitzicht van zulk een grootsch plan voor hun woelige naburen het beste middel tot handhaving van een periode van vrede in Europa.

Reeds in Juli dan van het jaar 1892 teekende President Carnot het besluit voor een wereldtentoonstelling, te openen den *15den April* 1900, en te sluiten den 5den November daaropvolgende. Aldus gaf hij aan het groote internationale feest een voortbestaan van zes maanden en drie weken. In beginsel was tot de tentoonstelling besloten, maar eerst eenige jaren later begon men het plan te bereiden en uit te voeren.

Wat de redenen geweest zijn, dat feitelijk de opening heeft plaats gehad op den *14den April* Zaterdag vóór Paschen, in plaats van op den 15den, Paaschzondag, en waarom niet, gelijk vroeger, de opening met officieele godsdienstige plechtigheden vergezeld ging, daaromtrent gist men met vrij groote zekerheid, dat er anticlericale plagerijen bij in het spel zijn geweest. In de openingsrede werd de naam van God niet genoemd. Wel klonk het fier: "de wetenschap is de meesteres der wereld." Inderdaad, laat de wetenschap de wereld beheerschen, maar God beheerscht de wetenschap— *Deus scientiarum dominus* — en God is de bron van alle *wetenschap* zoowel als van alle *geloof*, twee weldadige, onmisbare lichten, die elkander niet uitdooven maar aanvullen, verrijken, en, in een goed wijsgeerigen zin, zelfs veronderstellen. Geen minister van Justitie zal ooit God wegredeneeren uit het heelal, noch een wereldtentoonstelling een klove aantoonen tusschen *wetenschap* en *geloof*.

Boven het *Chateau d'eau*, een der meest gezochte en heerlijkste plekken onder de algemeene pracht, heeft men een lange, tien meter hooge bandelier aangebracht, waarop men in ontzaglijke letters leest: *l'Humanité, conduite par le Progrès, s'avance vers l'Avenir.* De bedoeling dezer vage spreuk is duidelijk na wat er bij de opening gezegd en gezwegen werd. Een geloovig Christen zou verwacht hebben: *l'humanité, conduite par la grâce de Dieu, s'avance vers l'éternité*, want zelfs de heerlijkheden van een wereldtentoonstelling worden door God bedoeld als middelen, Zich in Zijne schepselen te laten bewonderen en om den mensch te doen smachten naar de oneindig verhevener schoonheden der Eeuwige Tabernakelen. — Maar neen de gedachte aan God en 's menschen eeuwige bestemming, reeds geweerd uit Staat, School en Leger, moet ook worden verbannen van de tentoonstelling; en daar de mensch niet zonder idealen kan leven, spreekt men van *Progrès, Avenir*, onbepaalde, nevelachtige denkbeelden, die het gewone volk koud laten, maar eene openbaring bevatten voor de velen die door hunne opvoeding en losbandigheid er smaak in vinden, de Voorzienigheid uit de wereld weg te cijferen. Er groeit in vele streken, niet 't minst in de steden van Frankrijk, een half geleerd atheïstisch proletariaat op. *Zij* begrijpen de negatieve, verwoestende strekking der spreuk onmiddellijk. Zij juichen er in, dat hunne beginsels zegevieren en zoo hoog aan den hemeltrans aan de millioenen bezoekers der tentoonstelling worden verkondigd.

Het moet een bittere teleurstelling voor hen geweest zijn, dat kort reeds na de opening een gedeelte van het *Chateau d'eau* in asch werd gelegd, als wilde de Voorzienigheid beduiden dat Zij zelve het lot van alles in handen heeft.—

De godsdienstlooze menigte maakt zich niet schuldig aan de gelukkige inconsequenties van de Katheder-atheïsten. Het volk in zijn geheel genomen is wreed logisch. Na met God en dus ook met zijn gebod afgerekend te hebben, is voor het volk *Vooruitgang* en *Toekomst* niets anders dan voedsel geven, steeds meer voedsel geven aan *de begeerlijkheid der oogen, begeerlijkheid des vleesches, hoovaardij des levens.*

Wat zouden zij zich storen aan menschelijke wetten? Wie zijn die wetgevers? Wie geeft hun het recht de *vrijheid* aan banden te leggen, en het korte leven te vergallen met allerlei beperkingen en dwang?

Zoo voert noodzakelijk de ontkenning van een vergeldenden God tot *anarchisme*, regeeringloosheid in leer en godsdienst, tot regeeringloosheid in de politiek. 's Menschen hartstochten laten zich op den duur niet breidelen door eindige wetten en eindige vergelding. Zonder God, Hemel en Hel heeft geene menschelijke wet sanctie. Hoe kan men toch zoo onbezonnen zijn, aan het idee *humaniteit* een zedelijk vormende kracht toe te kennen! Hier of daar kan een enkel individu met edelmoedige inborst, op een oogenblik dat zijn passies zwijgen, zich door dat denkbeeld tot een daad van zelfopoffering laten brengen. Maar voor de menschen in het algemeen is het te onbepaald, te onbeduidend, te zinloos. Men brengt de volkeren niet tot plichtbesef met een schim; *gij zult niet stelen, gij zult niet doodslaan, gij zult geen overspel doen*, zijn geene wetten, tot welker onderhouding men de volkeren aanspoort door hen te wijzen op een ijdelen schaduw, een onzekeren droom.

Lieden, die geen God meer erkennen in de natuur en de geschiedenis en die onverschillig de schouders ophalen op de vragen: vanwaar kom ik? waarheen ga ik?, moeten logisch en praktisch egoïsten worden, die hun eigen levensgenot stellen boven den Vooruitgang en de Toekomst der Menschheid. Indien er nog orde bestaat in de maatschappij, eerbied voor de bestaande macht, en onbaatzuchtige menschenliefde, moet men dit dank wijten aan den zuurdeesem van het Evangelie, die de beschaafde samenleving nog doortrekt. Gemoederen, waarin zij het dan slechts eenige flarden van Christelijk geloof overbleven, zullen meestal nog vatbaar blijken voor gevoelens van volgzamen eerbied, heilzame vrees, sterkende hoop, belanglooze liefde, zonder welke de maatschappelijke orde en het geluk niet kan voortbestaan. Maar als men begint met God ook Diens Barmhartigheid en Rechtvaardigheid, Hemel en Hel te loochenen, en daarvoor eene ijle leuze, een *ledige machtspreuk* in de plaats stelt, dan ontwringt men den lijder zijn troost en den zwakke zijn steun, dan zegeviert willekeur en tyrannie, dan prikkelt men de geilheid van den wellustige, de ontevredenheid en hebzucht van den socialist, dan wet men het moordend staal van den anarchist.

Et nunc,......erudimini, qui judicatis terram.

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Havennieuws.

De *Mérida* van de *Red D Line*, die verleden week Vrijdag hier moest binnenvallen, kreeg bij het verlaten van Maracaibo een defect aan de schroef en kon daardoor de reis naar Curaçao niet vervolgen. De *Mérida* zal nu door de *Maracaibo* eveneens van de *Red D Line*, hierheen gesleept worden om hier gerepareerd te worden.

Daar de *Mérida* nu niet de reis naar La Guayra kan maken om daar den 19den dezer de mails van de *Caracas* in ontvangst te nemen, zal laatstgenoemd stoomschip rechtstreeks van New-York hierheen komen om den 19den dezer hier binnen te vallen en dan nog denzelfden dag de reis naar La Guayra en Pto. Cabello te vervolgen.

* * *

De *Oranje Nassau* van den *K. W. I. M.* die hier Donderdag binnenkwam, heeft te Amsterdam de gevolgen der staking van bootwerkers in de havenplaatsen van Nederland moesten ondervinden. Slechts met groote moeite en veel onkosten kon het schip geladen worden om op tijd te vertrekken.

Wanneer men hem over straat zag gaan, door de rue De la Montagne St. Géneviève, om het orgel te bespelen in de kerk; wanneer men hem daarheen zag gaan, mager, zenuwachtig, met onrustigen blik en een gelaat, doorgroefd van onbekend lijden, dan wezen hem de menschen uit de buurt elkander met stillen eerbied aan als een ongelukkigen man, die onder een groot leed gebukt gaat.

Het was avond; het lof in de kerk van St. Etienne du Mont was geëindigd, en Zacharias, koud en rillerig, met een gevoel van koorts had het orgel gesloten en was naar huis gegaan De kunstenaar had geen bloedverwanten, geen vrienden. In zijn eenzame kamer, waar overal muziekpapier op tafel en stoelen verspreid lag, porde hij het haardvuur op en ging in zijn, grooten leuningstoel zitten. Hij voelde zich onwel en had behoefte aan iets warms; Zacharias nam een punchbowl, goot er rum in en stak het met beverige handen aan.

De lamp was neergedraaid, en achterover in zijn stoel geleund zag de kunstenaar naar de breede vlammen, die als blauwe slangen over de brandende punch kropen. Zij sloegen verder uit en dansten met bleeken weerschijn op de muren der kamer, die zij vulden met een spookachtig en fantastisch licht.

Een rilling overviel hem. Pijnlijke herinneringen, verward en akelig als een droom, herleefden in zijn geheugen. Visioenen van het verleden rezen weer op voor zijn geestesblik en trokken zijn oogen voorbij. En altijd weer rees voor zijn verbeelding op het beeld van haar, die hij zoozeer had liefgehad, zijn vrouw, die hem te vroeg was ontvallen. Hij streek zich met de hand over de oogen en staarde op een verschijning van diepen weemoed. Zijn dochter; zij zou door haar liefdevolle zorg het gemis der echtgenoote aan hem vergoeden, maar helaas, het zou anders zijn. Hij zag zijn Ernestine in den geest weer tegenover hem zitten aan de kleine tafel; hij meende de nog den klank te hooren van zijn eigen stem, toen hij woorden van waarschuwing tot haar sprak, dat zij zich in acht zou nemen voor Walter, zijn vroegeren muziekleerling, die het verkeerde pad was opgegaan, maar zij had het hoofdje trotsch in den nek geworpen en gezegd, dat zij haar eigen weg zou kiezen, en daarna kwam het oogenblik van scheiden, het oogenblik, dat zij zonder den zegen haars vaders het leven inging met den ondankbaren leerling. Dat was jaren geleden. De kunstenaar had haar niet meer teruggezien, niets meer van haar vernomen. Het laatste trillende vlammetje van den punch was uitgedoofd; slechts in den haard glommen nog eenige kolen en zwak scheen de maan door het venster.

Zacharias zat nog steeds onbeweeglijk in zijn stoel; zijn gedachten versmolten in allerhande melodieën, de doorleefde emoties joelden en zongen in zijn hoofd; hij greep viool en strijkstok en onder den drang der bezieling begon hij een fantastische melodie, waarin hij de gevoelens en gewaarwordingen zijns levens in een rijkdom van klanken vertolkte.

Opeens meende Zacharias een snik te hooren in de naburige kamer...... maar neen, het was het spel zijner verbeelding. De strijkstok vloog weer over de snaren en nadat het instrument in aangrijpende tonen zijn nood had geklaagd en zijn leed had uitgezongen, klonk als engelenmuziek een lied van vergeving en verzoening.

Het daglicht scheen reeds door de ramen, toen Zacharias bij de flikkerende lamp nog bezig was de improvisatie van dien nacht op het papier te brengen.

Opnieuw meende hij daarnaast een snik te hooren, maar nu duidelijk. Hij schrok en wendde het hoofd om.

Langzaam ging de deur open en daar stond zijn dochter, Ernestine, teruggekeerd na veel lijden, na veel omzwervingen. Zij stak de armen naar hem uit: „Vergeving, vader, vergeving!"

De grijsaard zag haar met groote, verbijsterde oogen aan, toen deed hij eenige schreden achteruit, een akelige, ruwe schaterlach klonk door het vertrek en als door den bliksem getroffen zonk de oude man in zijn leunstoel.

Toen Zacharias na een ijlkoorts tot zichzelven kwam, waakte Ernestine bij zijn bed: haar man had zij verloren, twee kinderen ten grave gedragen, en nu, na een verwoest jong leven, was zij teruggekeerd om het overschot van haar dagen te wijden aan haar ouden vader, dien zij zoozeer had miskend.

De oude man behoefde de zorgen van zijn dochter niet lang: kalm ontsliep hij, na zegenend zijn hand op haar hoofd te hebben gelegd. Korten tijd na dien werd de fantastische melodie van den ouden meester door heel Parijs toegejuicht. Zijn dochter had aan het muziekstuk een titel gegeven en er boven geschreven: „Le Pardon", de vergeving.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Elijah Auguster, D. Fernandez, Gisbert & Co., S. A. Martin, Care of U. S. Consul, F. A. Hartland, Care of U. S. Consul, A. Colina [2], Susana Molina [Dominguito], Luisa Loo, Ernestina Miguel, Pedro Gomez, Mina Basiel, Vicente Sepriano Santina, Benita Theodora Santina, Juana de Henriquez, Celestin Cadieres [Plantage Sta Martha].

Niet voor verzending vatbaar: een drukwerk geadresseerd aan C. B. Mas, Bonaire.

Leger en Marine.

Onder bevel van den 2den luit. der inf. J. L. SCHOONHOVEN, die voor den tijd van drie jaar bij de landmacht in West-Indië gedetacheerd is en hier in garnizoen komt, is hier Donderdag met de *Oranje-Nassau* van den *K. W. I. M.* aangekomen een detachement suppletie-troepen, sterk 15 man.

— De onlangs uit West-Indië in Nederland teruggekeerde 2e luit. H. VAN DAM is weder ingedeeld bij het 6e reg inf. te Breda.

— Donderdagmorgen is hier met de *Oranje-Nassau* aangekomen de kapt-luit. ter zee H. G. J. WOLTERBEEK ter vervanging van den kapt-luit. ter zee W. J. DE BRUYNE, commandant van Hr. Ms. korvet *Sommelsdijk* en als zoodanig tevens stations-commandant der zeemacht in West-Indië.

— Vrijdagmiddag is met de *Oranje Nassau* via New-York naar Nederland vertrokken de kapt-luit. ter zee W. J. DE BRUYNE, die bij terugkomst uit West-Indië zal optreden als commandant van het Kon. Instituut voor de marine te Willemsoord.

— Hr. Ms. pantserdekschip *Noord-Brabant*, commandant de kapt. ter zee A. W. E. C. VAN WOERDEN, dat na afloop der zomeroefeningen naar West-Indië vertrekt, viel 18 Juli te Nieuwediep binnen.

— De luit. ter zee 1e kl. A. J. VAN STOCKUM, dienende aan boord van Hr. Ms. pantserdekschip *Zeeland*, is met 1 Aug. op non-act. gesteld.

—Hr. Ms. kruiser *Holland* is volgens een Reuter-telegram den 18en Juli te Shangai aangekomen. De aankomst van den kruiser stelt vreemdelingen en Chineezen gerust, zegt het telegram. De *Holland* vertrok 23 Juni uit Oost-Indië, en heeft dus eene reis gehad van 25 dagen. Het schip meet 4000 ton en heeft 24 snelvuurkanonnen. Wanneer de *Koningin Wilhelmina* en de *Piet Hein* zullen aangekomen zijn, zal Nederland op behoorlijke wijze vertegenwoordigd zijn in de Chineesche wateren. De aankomst dezer twee schepen kon tegen het einde der maand Juli worden verwacht.

Een toezending.

Wij ontvingen in dank van den Heer M. DE CASTRO een proeffleschje *Pepper Sour Mash Whisky*, alsmede een reclame-plaat voorstellende de fabrieken van de firma PEPPER & Co.

Ingezonden Mededeelingen.

La Semana Cristiana Ilustrada.

Recomendamos á nuestros lectores esta importante y hermosa publicación que contiene en cada número las vidas de los santos de la semana ilustradas con magnificos grabados. En cada hogar cristiano debe leerse esta revista.

Precio de suscripción por un año 8 fr. 50 (ó 10 pesetas). Dirigirse á los señores Popelin Hnos., 3 rue Séguier, Paris.

El pago de la suscripción puede verificarse también con 180 estampillas usadas de Curaçao por el término de un año.

BUITENLAND.

Rome. — Uit Engeland wordt de bekeering gemeld van Rev. J. H. Filmer, Anglicaansch geestelijke aan de St. Martinus-kerk te Roath, waar hij zeer populair en geacht was. Deze bekeering heeft veel opspraak verwekt, daar Rev. Filmer een redenaar is van buitengewone talenten. Eenigen tijd geleden had hij een verhandeling uitgegeven over de vraag: „Heeft Christus in Zijn Kerk een onfeilbaar leergezag ingesteld met Petrus tot grondslag?"

Frankrijk. — Tot de slachtoffers van het bloedbad te Peking behoort ook de bisschop dier stad, lid van de congregatie van Lazaristen. Door hem zijn te Peking de prachtige kathedraal, de onderscheiden weeshuizen, een gasthuis en een klooster der zusters van den H. Vincentius tot stand gekomen.

Mgr. Favier, in 1837 te Dyon geboren, trad in 1858 in de congregatie der paters Lazaristen en werd spoedig als missionaris naar China uitgezonden.

Hij sleet te Peking bijna geheel zijn priesterlijk leven. Daar kwam hij ten jare 1860, juist toen de oorlog door de verschillende verdragen, waarbij China voor Europa werd opengesteld, een einde nam.

Als pastoor der kathedraal oefende hij reeds grooten invloed op de Europeesche gezanten en wist zich op ongeëvenaarde wijze met Li-Hung-Sjang in verbinding te stellen.

Toen Mgr. Sarthou stierf, werd hij apostolisch vicarius, en in deze hoedanigheid verkreeg hij in 1899, tot groote voldoening van den H. Stoel, dat alle bisschoppen en missionarissen van China officieel als zoodanig door de regeering erkend werden.

Duitschland. — Naar aanleiding der toekenning van den excellentietitel aan den katholieken graaf Ballestrem schrijft de *Germania*:

De president van den Rijksdag telt 66 jaren. Hij maakte als officier den oorlog van 1866 mede en was in den oorlog tegen Frankrijk in 1870 eerste adjudant der 2e cavalerie-divisie. In 1872 werd hij voor het eerst naar den Rijksdag afgevaardigd, waar hij zich bij de partij van het Centrum aansloot. In 1890 werd hij vice-president en 8 jaren later voorzitter van den Duitschen Rijksdag. Sedert 1873 is ZExc. graaf Ballestrem geheimkamerheer van den Paus *di spada e cappa*.

Engeland. — De Britsche minister van koloniën heeft in het Lagerhuis zijn stem weer eens doen hooren.

Drie punten roerde hij aan: de bestraffing der opstandelingen in de Kaapkolonie, de inlijving der Boerenrepublieken en de openbare meening in Engeland.

Chamberlain acht levenslang verlies van stemrecht geene te zware straf voor de Kaapsche muiters. Maar nu eenmaal stemmen hiertegen opgaan, wil hij, goed als hij is [!], zijn meening wijzigen en het denkbeeld overnemen, om in de Kaapkolonie met 5jarig verlies van stemrecht te straffen.

Chamberlain is verder overtuigd, dat de twee Boeren-republieken zullen ingelijfd worden. Voor deze kent hij geen genade...... geenerlei staatkundige zelfstandigheid zal aan haar gelaten worden. En gelooven aan den langen duur van den oorlog of van zoo iets als een guerilla doet Chamberlain niet.

Wél gelooft hij aan den vollen en onmiskenbaren steun der Britsche natie, en dit betuigde hij met van vreugde stralende oogen, terwijl hij er op liet volgen: Maar de taak der regeering is en blijft ook moeilijk, alhoewel wij op een bevredigenden uitslag goeden moed mogen houden.

Dit staaltje, uit de jongste Lagerhuiszitting, doet ons Joseph Chamberlain weer eens opnieuw in zijn ware gedaante kennen: streng, onrechtvaardig en veeleischend voor anderen, vol bewondering voor...... zich-zelven.

Rusland. — Czaar Nicolaas heeft, volgens de Russische pers, een goede keuze gedaan door zijn tegenwoordigen gezant uit Japan terug te roepen en in Murawieff's plaats te stellen.

De gezant heet Iswolski en was, voor zijn vertrek naar Japan, jaren lang Rusland's vertegenwoordiger bij het Vaticaan.

Iswolski moet zeer gematigd zijn in zijn optreden en een zeer vredelievende politiek voorstaan.

China.—De gouverneurs der elf Chineesche provinciën hebben tot den troon een gemeenschappelijke nota gericht, waarin zij aanbevelen: bescherming der vreemde kooplieden en missionarissen in het geheele Rijk, of er oorlog is of niet, opdat het aanzien van China als beschaafden Staat zal worden behouden; redding van de nog overgebleven gezanten [???], omdat dan onderhandelingen mogelijk zijn, waarbij de Regeeringen van de geredden voor China zouden kunnen in de bres springen; het schrijven van een brief met verontschuldigingen aan den Duitschen keizer over den moord op baron Von Ketteler; het doen van voorstellen tot bemiddeling aan de andere mogendheden, en schriftelijke verzekering van de goede bedoelingen van China aan Frankrijk en de Vereenigde Staten; volledige schadevergoeding voor alle nadeelen aan vreemdelingen berokkend door verlies van levens en eigendommen; het geven van bevelen aan de militaire overheden en burgerlijke ambtenaren in de provincie Tsjili om de roovers en de roovende soldaten niet te steunen, maar krachtig elke poging tot verzet te verijdelen.

Wat nu van deze gemeenschappelijke nota te denken?

Beoogt zij eene waarschuwing tot de regeering, dat de onderteekenaars niet langer zoovele gruwelen ongestraft kunnen aanzien, of moet hier aan vrees gedacht worden voor de gevolgen der reeds gepleegde buitensporigheden?

Dat de Russen en Japanners het leeuwenaandeel hebben in de krijgsverrichtingen, wordt algemeen erkend.

t' Zijn Russen geweest, die lord Seymons bevrijd hebben, 't waren Russen, die het eerst Tien-Tsin binnenrukten.

Herstel der telegraphische verbinding en van den spoorweg Tien-Tsin-Taku was eveneens het werk van Russische [en Japansche] sappeurs en 't zijn Russische kanonneerbooten, die de vaart op de Pei-ho open houden.

Men begrijpt nu, waarom de Chineesche regeering eene steeds grootere veete, vooral tegen Rusland, begint te gevoelen, eene veete, welke, wie weet hoe spoedig, in eene bedreiging tegen het Czarenrijk zal overslaan.

De hierboven opgesomde gebeurtenissen maken het Engeland nu onmogelijk, dát deel in de Chineesche aangelegenheden voor zijn rekening te nemen, hetwelk aan Albion als meest beschaafden staat van het Westen toekomt.

Waarom? vraagt *Daily Mail*.

Wel, laat het er op volgen, door nu op te treden, zou Engeland een materiëelen steun geven aan twee mogendheden, die terwijl zij door willen gaan voor verbondenen in China, al het mogelijke in het werk stellen om elkander elders in het vaarwater te zitten.

Andere britsche bladen, die voor zoodanige telegrammen, als de *Daily Mail* als waarheid gelieft op te disschen, verachtelijk de schouders ophalen, verraden nochtans ernstige onrust nopens de internationale stelling van Engeland in het Oosten.

Zij eischen alle, dat sir Robert Hart's opvolger als directeur der Chineesche douanen vóór alles een Brit zij. En verder uiten zij als hun meening, dat men alles in het werk moet stellen om de hervormingsplannen in China te voorkomen en voornamelijk een verplaatsing der hoofdstad te beletten.

Rusland bekommert zich niet om Engeland's belangen in China, want volgens een Russischen diplomaat waren de beschieting van Taku en de daarop gevolgde slachting te Peking te voorkomen geweest door eene handige omkooperij, ook van Li. Engeland wilde dit evenwel niet inzien, en daarom zal Rusland nu zijn gang gaan. Mandsjoerije moet definitief Russisch worden, Korea desnoods Japansch. Een half millioen Russische soldaten zal naar Oost-Siberië oprukken.

Dat Engeland zich niet ongestraft zulke beschuldigingen van een diplomaat van Rusland laat welgevallen, bewijst nu weer een verhaal van Russische gruwelen in de *Daily Mail*.

Het blad zegt uit Tien-Tsin te hebben vernomen, dat de Russen allerhande barbaarschheden aan weerlooze Chineezen plegen. Kozakken plunderen de winkels en vermoorden de winkeliers, hunne vrouwen en kinderen. De Peiho is vol lijken. De Russen hebben een wagen, geladen met driehonderd lijken, in brand gestoken. Deze gruwelen geraken in het binnenland bekend en versterken den haat tegen de vreemdelingen......

Van Tien-Tsin gesproken, de verliezen der bondgenooten worden thans officiëel opgegeven als over de duizend. De geallieërden hebben ettelijke Europeanen, inzonderheid Franschen en Russen, die aan de zijde der Chineezen vochten, doodgeschoten. Volgens een telegram aan de *Daily Express* stond den 21sten Juli, de Chineesche stad in vlammen. Duizenden Chineezen-lijken verbrandden, en de brandlucht was ontzettend. De bondgenooten legden beslag op de schatkist van Nich en op den schat van den onderkoning. In het gevecht van 20 Juli sloegen de Franschen uit Annam overhaast op de vlucht, toen de Chineezen met de bajonet aanvielen; slechts de hulp van de Welsche jagers redde de Franschen.

Transvaal. — Bijzondere nieuws van het oorlogsterrein heeft de telegraaf ons deze week niet gebracht. Een kabelbericht van den 11den dezer uit Pretoria meldde nogmaals wat wij reeds wisten, namelijk dat de Boeren slaags geweest zijn met het garnizoen van Elandsrivier onder Kolonel Horne en dat zij die troepen gevangen namen. Het bericht voegt er thans bij, dat ook de trein dier troepen in de handen der Boeren zou zijn gevallen.

Wij zeiden in ons voorlaatste nummer, dat het bericht van de overgave van Prinsloo met 5000 Boeren vele teekenen van onbetrouwbaarheid droeg. De laatst aangekomen engelsche bladen bewijzen, dat wij gedeeltelijk goed hebben gezien. Betwijfelden wij, dat aan generaal Prinsloo een commando was toevertrouwd, het blijkt nu, dat er toch een Boeren-bevelhebber van dien naam bestaat. Echter dat deze Prinsloo zich met *5000 man* overgaf, is geheel bezijden de waarheid. Ziehier wat er wordt medegedeeld:

„Lord Roberts' telegram van 29 Juli meldt: De door generaal Hunter krijgsgevangen gemaakte Boeren zeiden, dat de burgers zich zouden overgeven, indien hun werd verzekerd, dat zij als krijgsgevangenen en niet als opstandelingen zouden behandeld worden; ik stond dit toe. Generaal Prinsloo vroeg een wapenstilstand om te onderhandelen, maar Generaal Hunter antwoordde, dat de vijandelijkheden niet konden ophouden, indien hij zich niet onvoorwaardelijk overgaf. Ik keurde dit antwoord goed en Generaal Prinsloo bood aan zich over te geven met mannen, wapenen en ammunitie onder voorwaarde dat de Burgers vrij zouden zijn om naar huis terug te keeren met hunne dieren en ander bijzonder eigendom. Ik antwoordde, dat de overgave geheel onvoorwaardelijk moest zijn en dat de krijgsverrichtingen zouden worden voortgezet totdat de vijand zou zijn verslagen of zich onvoorwaardelijk had overgegeven. Een afgevaardigde zeide mij, dat zij 5000 man telden."

Tot zoover het telegram van Lord Roberts. Hierin is echter geen sprake van een overgave van Prinsloo *met 5000 man*. Slechts wordt nog gemeld, dat *nieuws uit Londen* zegt, dat bij het *War Office* bericht ontvangen is, (de *Port of Spain Gazette* schrijft verkeerdelijk: *berichten ontvangen bij het Ministerie van Oorlog van Lord Roberts zeggen,*) dat de commandanten Prinsloo, Villiers en Crouwther zich hebben overgegeven met 986 man, 1432 paarden, 955 geweren en 1 negen-ponder. De anderen aarzelen en beroepen zich op hun onafhankelijkheid van Prinsloo; en Generaal Hunter zal onmiddellijk de krijgsverrichtingen voortzetten en Prinsloo persoonlijk voor verantwoordelijk houden.

Men ziet, dit bericht klinkt geheel anders dan dat van de overgave van 5000 man, terwijl men nog het recht heeft om hetgeen *nieuws uit Londen* meldt onder voorbehoud aan te nemen en te laten voor hetgeen het is.

Advertentien.